

nárok na náhradu útrat, bude po provedení zákonného řízení dána příležitost, účtovat najednou veškeré útraty, tedy též útraty nynějšího dovolacího rekursu.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 24. února 1920,
R. I. 92/20. V. r. J. B.

Na drahotní přídavek není exekuce přípustna ani pro alimenty.)*

Okresní soud v Č. Budějovicích zamítl návrh na zrušení exekuce k vydobytí vykonatelné pohledávky na alimentech, pokud jde o drahotní a rodinné přídavky dlužníkovy, pečevadž z toho, že přídavky ty odstupněny jsou v každé skupině dle tříd dle toho, je-li zřízenec státních drah svobodn či ženat, je-li bezdětek či má-li děti, plyne jasně, že tyto přídavky poskytují se arcif zřízencům, ale byly-li přiznány přídavky vyšší než které jsou určeny jen pro svobodné, že platí nejen pro něho a pro jeho manželku resp. pro ně oba a pro jejich děti. Nežije-li však zřízenec, kterému byl přiznán přídavek rodinný, jako v tomto případě, se svou rodinou ve společné domácnosti a zdráhá-li se rodině dáti příspěvek na ni připadající, musí přirozeně rodině býti možno použití prostředku donucovacího, aby si mohla vymoci tento příspěvek. Takovým donucovacím prostředkem může však dle našeho právního řádu býti jen exekuce. Z toho vyplývá při výkladu cí. nař. ze dne 8. února 1916, č. 32 ř. z., stanovícího zcela všeobecné sprostění těchto přídavků od exekuce, dle § 6. obč. z., že sprostění toto může platiti jen proti osobám třetím, nikoli však co do zmíněných osob oprávněných požadovati výživu.

Stížnosti krajský soud vyhověl a exekuci zastavil. Nejvyšší soud dovolací rekurs zamítl.

Důvody: Jak rekursní soud správně dovodil, schází k povolení žádané exekuce jakýkoli zákonný podklad. Nelze drahotní přídavky pokládati za stálé služební příjmy, které jediné dle § 1. a 3. zákona ze dne 21. dubna 1882, č. 123 ř. z., (čl. IX, č. 8 úvoz. zák. k exek. ř.) podléhají exekuci. Neboť přídavky ty jsou poskytovány zřízencům státu a státní železniční správy jen z podnětů mimořádných, válkou způsobených poměrů a jsou proto mimořádnou výpomocí, která odpadne, jakmile hospodář-

*) Opačně rozh. ze dne 27. listopadu 1917 R. II. 316-17 (Právník 1918 str. 159) a ze dne 23. července 1918 R. II. 248-18 (Jur. Blätter 1918 č. 47-48).

ské poměry se zlepší. Přídavky ty jsou tudíž jen trvání přechodného, takže o nějakém stálém příjmu, jak ho má na mysli řečený zákon, nemůže býti řeči. Kromě toho je tu cís. nař. ze dne 8. února 1916, č. 32 ř. z., kterým se drahotní přídavky od exekuce bezvýhradně osvobozují, ježto v nařízení tomto nečiní se žádného rozdílu mezi obyčejnými pohledávkami osob třetích a pohledávkami privilegovanými, aniž se stanoví ve prospěch poslednějších pohledávek nějaká výjimka. Proti výslovnému zákazu zákona nelze však soudu navrhovanou exekuci povolit.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 10. února 1920, R. I. 41/20.

Dr. Gutmann.

Ku praxi jazykové.

V pozůstalostní věci po majiteli panství v Kopidlně-Staré Hradě, o dovolacím rekursu universální dědičky do usnesení vrchního zemského soudu v Praze jako soudu rekursního ze dne 22. března 1920, čj. R. II. 38/20-1, usnesl se nejvyšší soud takto:

Dovolací recurs vrací se stěžovatelkám k rukoum jejich vykázaného zástupce s poukazem, aby podání to, připojuje původní spis, předložil znova ve státním jazyku (českém) u soudu stolice prvé do 8 dnů ode dne doručení počítaje, jinak by, kdyby v uvedené lhůtě předloženo bylo nezměněno aneb v jazyce sice státním, avšak bez připojení původního podání, odmítnuto bylo jako k úřednímu jednání se nehodící, po případě kdyby příkazu danému bylo sice vyhověno, avšak opožděně, počítán byl den podání podle dne, kdy nově bylo předloženo.

O d ů v o d n ě n í: I když se nezkoumá, jsou-li žadatelky příslušnicemi československého státu, ač ochrana národních menšin v ohledu užívání jejich jazyka zaručuje se pouze československým státním občanům, z kteréhož důvodu také § 2. jaz. zák. dovolává se smlouvy St. Germainské, neodpovídá podání jejich, jsouc psáno v jazyku nikoliv státním, nýbrž německém, předpisu § 1. zák. ze dne 29. února 1920, čís. 122 sb. z. a n., poněvadž tu není výjimky pro použití tohoto jazyka v § 2. cit. zák. stanovené.

Ochrana menšin jiného než státního jazyka ve státu československém neřídí se jen národností státního občana, nýbrž i povahou okresu, v němž nalézá se soud pro záležitost, o níž se jedná, příslušný. Jen tehdy, obývá-li v okrese tomto k vyřízení určité záležitosti povoláného soudu podle posledního soupisu lidu alespoň 20% čl. státních občanů téhož jiného jazyka než jazyka státního, jsou podle § 2. zákona ze dne 29. února 1920,